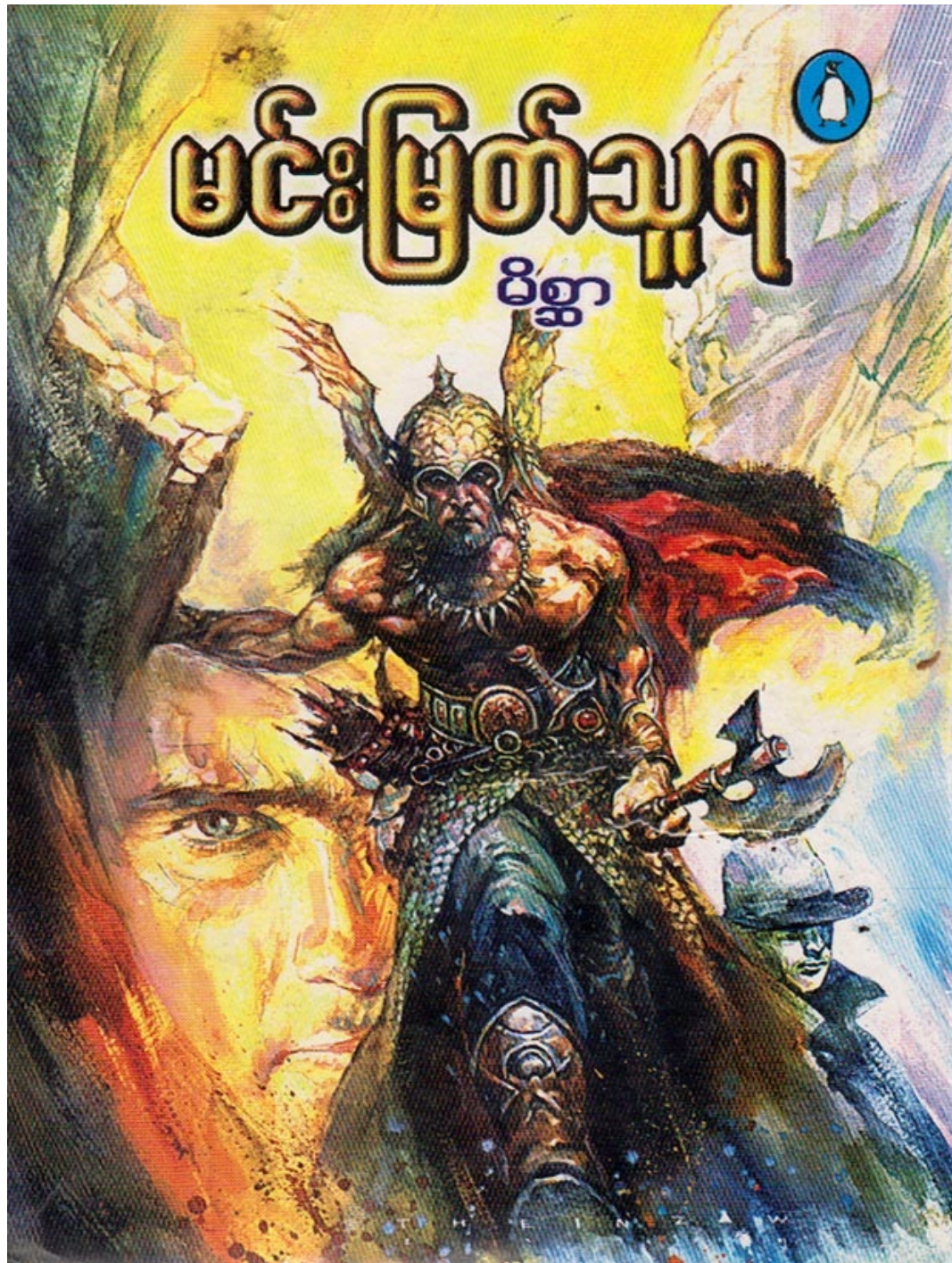

မင်းမြတ်သူရ

မိစ္ဆာ

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်သည် ကာလကတ္တားယူနီဗာစီတီမှ ဝတ်လုံစာမေးပွဲ
အောင်မြင်ပြီးနောက် မြန်မာ ပြည်သို့ ပြန်၍ ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေလေ၏။

ဤသို့ ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသည်ဆိုသော်လည်း ပဲခူး နယ်ဘက်၌
မိဘများလက်ထက်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လယ်မြေဧကများစွာ ကျန်ရှိသဖြင့် မတောင့်
မတဘဲ နေထိုင်စားသောက်နိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်လုံတော်ရစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး မြန်မာပြည်သို့
ပြန်လာကာစက ပဲခူး နယ်ဘက်ရှိ နယ်ပွဲတစ်ပွဲ၌ မြန်န်းနွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်
ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး မေတ္တာမျှကာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။

သို့သော် မြန်န်းနွယ်ကလေးသည် သိုက်ကလာသော မိန်းကလေးဟု
သိရပြီး သက်ဆိုး မရှည်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ပြီး များမကြာမီ သေဆုံးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်န်းနွယ် သေဆုံးပြီးနောက် အပူမရှာလိုတော့ဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင် ကာ ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား
လုပ်ကိုင်လေ၏။

ထိုသို့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သောကြောင့် ဝတ်လုံတော်ရလောက၌ ကျွန်ုပ်၏
အမည်သတင်း သည် မွေးပျံ့ကြိုင်လှလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမည်သတင်း
ကျော်ကြားလာသည်နှင့်အမျှ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၌ အတိုက်အခိုက် များလွန်းသဖြင့်

ခရိုင်မြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဝတ်လုံ တော်ရအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြန်၏ ။

ခရိုင်မြို့ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝင်ငွေ
နည်းပါးသွားသော်လည်း မိဘများလက် ထက်က အမွေပစ္စည်းများစွာ ကျန်ရှိသဖြင့်
အခက်အခဲမရှိဘဲ နေထိုင်စားသောက်နိုင်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံးအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူ၍
ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့် ကျော်ဟူသော ကြေးနီရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကို ခြံတံခါး၀၌
ချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်ရှိ သာရေးနာရေးကိစ္စများ၌ ရက်ရက်ရောရော
လှူဒါန်းသဖြင့် များ မကြာခင် အချိန်အတွင်း ထိုမြို့၏ လူကုတံစာရင်း၀င်
ဖြစ်သွားလေ၏ ။

ထိုသို့ လူကုတံစာရင်း၀င် ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသူ
မိန်းမများ များပြား လာလေ၏ ။

ထိုမြို့ရှိ မိန်းမအများစုသည် ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ကျဖူးခြင်းကို မသိဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဟု ထင်မှတ်ကြလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကမ်းလှမ်းမည်ဆိုလျှင် မဆွတ်ခင်က
ညွတ်မည့်သူများလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အပူမရှာလိုသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း
နေထိုင်မည်ဟု ကြွေး ကြော်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အိမ်နီးချင်း မမြခက် ဆိုသော
ကျောင်းဆရာမလေးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့လေ၏ ။

မမြခက်သည် ထိုမြို့၌ အချောဆုံး အလှဆုံး မိန်းမချောလေး၌
တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏ ။ သို့သော် ကျောင်းဆရာမလေး မမြခက်၌
ပြစ်ချက်ကလေးတစ်ခုရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အတိအလင်းမယူဘဲ တိတ်တခိုးသာ

ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။

မမြခက်၏ ပြစ်ချက်မှာ သူမသည် အပျိုစဉ်တစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူး၏။ မမြခက်၏ ယောက်ျားသည်
စီးပွားရေး မပြေလည်လွန်းသဖြင့် ရွှေရှာမည်ဟု ဆိုကာ ရွှေထွက်သောအရပ်သို့
ထွက်သွားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေ၏။

သူမ၏ ယောက်ျား သေဆုံးသွားပြီဟု လူအများက ယူဆထားလေ၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ ယောက်ျား မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာလျှင်
ရှင်းရခက်မှာစိုးသဖြင့် အတိအလင်း လက် ထပ်ယူခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ကျောင်းဆရာမလေး မမြခက် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်ကို
လက်ခံသဘောတူ လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မမြခက်တို့သည် တရားဥပဒေအရ အတိအလင်း
လက်ထပ်ယူခြင်း မရှိသော် လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လင်မယားရင်းချကဲ့သို့
လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးကြ၏။

မမြခက်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသော ဘဝလေး
စိုပြည်ခဲ့ရလေ၏။ မမြခက်သည် ယောက်ျားအပေါ် လွန်စွာ အပြုအစုကောင်းလေ၏
။ တစ်ခုလပ်သည် အပျိုစင်ထက် သာသည်ဟူသော စကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

*

အခန်း(၂)

မမြခက်သည် မြို့ပေါ်ရှိ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း၌ အလုပ်လုပ်လေ၏ ။ သူမ၌ ဆွေမျိုး ရင်းခြာ မရှိသဖြင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်နှင့် အနီးဆုံး၌ နေထိုင်သော အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖြစ်၏ ။ သူမနှင့် အိမ်နီး ချင်းတိုက်ကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ သူမ၏ အလှဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှကြည့်လျှင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်သော မမြခက်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏ ။ မမြခက်၏ ရုပ်ရည်မှာ လှပလွန်းသည် မဆိုသာသော်လည်း တစ်မိမိမ့်ကြည့်လေ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလေဖြစ်၏ ။

သူမ၏ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းများက ညှို့ငင်အား ကောင်းလှ၏ ။

ရင်သားအစုံမှာလည်း တစ်ခုလပ်ပီပီ ဖွဲ့ထွားလှ၏ ။ အသားအရေမှာ ရွှေဝါရောင်ဝင်းပြီး နက်မှောင်သန်စွမ်းသော ဆံပင်များကို ပိုင်ဆိုင်၏ ။

မမြခက်သည် ယောက်ျားများ အလွန်တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမျိုးအစား၌ ပါဝင်၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် တစ်မြို့လုံးရှိ ယောက်ျားများ သူမအနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက် နေခြင်းပင်ဖြစ်၏ ။

မမြခက်သည် လင်မရှိသော တစ်ခုလပ်မ တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း
ယောက်ျားများကို ခပ်ရှောင်ရှောင်နေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ယောက်ျားများကလည်း တစ်ခုလပ်မဆိုလျှင်
အချောင်ရမည်ထင်၏။

ထိုသို့ အချောင်လိုချင်သူ ယောက်ျားဖျင်းတို့၏ စကားကို ကျွန်ုပ်နားနှင့်
ဆတ်ဆတ် ကြားဖူး၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ တရားရုံးမှ ရှေ့ဖတ်စာရေးနှင့်
ဆံပင်ညှပ်ဆရာဖြစ်၏။ ဆံပင်ညှပ် ဆရာက ရုံးရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော မမြခက်၏
စွင့်ကားသော တင်သားများကိုကြည့်၍

“ဒီနေ့ခေတ် ကိုယ့်လူတို့ လူပျိုတွေဟာ သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ဒါမျိုးကို
ရအောင်ကြံရတယ်ကွ၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတာ အပျိုလို မဟုတ်ဘူး၊ ကြံရတာ
သိပ်လွယ်တာ၊ အပျိုတွေကအကြောင်းမသိသေး လို့ ဒါမျိုးကို ကြောက်ကြတယ်။
တစ်ခုလပ်ကတော့ အကြောင်းသိပြီးသားဆိုတော့ အချိန်မကုန်ဘူး၊ သိပ်လွယ်တယ်
”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့ဖတ်စာရေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီမိန်းမက ဣန္ဒြေကြီးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာ တဏှာရှုးက ...

“ ဟန်ဆောင်နေတာပါကွာ၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားတွေက အမြဲတမ်း
အချစ်ကို တောင့်တ နေတာကွ၊ သူတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသား အချစ်မရှိတော့တဲ့အတွက်
အချစ်သစ်ကို အမြဲတောင့်တနေ တာကွ၊ မှတ်ထား ကိုယ့်လူ၊ လောကမှာ
အချစ်နဲ့ကြုံတွေ့ပြီးတဲ့ မိန်းမဟာ အချစ်ကိုပဲ အမြဲမျှော် လင့်တောင့်တနေတယ်၊

အချစ်မရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူး။ မင်းတို့လူငယ်တွေက သူ့ရဲ့ကွက်လပ် ကို ဖြည့်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ညံ့ပါ့ကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ငါ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး ငါးယောက်ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောသော ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကို မဆီမဆိုင် ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏ ။

သို့သော် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ၏ စကားကြောင့်ပင် မိန်းမများနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေသော ကျွန်ုပ် သည် မမြခက်ကို သတိပြုမိသွား၏ ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားပြန် ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်က မမြခက်ကဲ့သို့ ကျောင်း ဆရာမ အညတရကို ပိုးပန်းရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေလေ၏ ။

ညနေခင်း ကျွန်ုပ် ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်သည့်အချိန်၌ မမြခက် ကျောင်းမှပြန် လာတတ်၏ ။

ထိုအချိန်၌ မမြခက်သည် သူမ၏ စွင့်ကားသော တင်သားများကို မသိမသာ ပိုမို၍ ယမ်းခါ နေသည် ထင်မိ၏ ။

မမြခက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ ဆရာမ ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား ”

ဟု နှုတ်ဆက်တတ်သလို မမြခက်က

“ ဝတ်လုံတော်ရမင်း လမ်းလျှောက်နေတယ်ထင်တယ် ”

ဟုတ် နှုတ်ဆက်တတ်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက် ကျောင်းသွားသည့်အချိန် အိမ်ပေါ်မှ ခိုးကြည့်၍ ပြင်းစွာသော တက် မက်စိတ် ဖြစ်မိ၏ ။

သူမနှင့် အမြန်ဆုံး အတူနေချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပထမမယား မြန်းနွယ်ကိုပင် မေ့လျော့ပြီး သူမ၏

အလှကိုသာ မြင်နေမိ၏။

*

အခန်း(၃)

တစ်ညသ၌ မမြခက်၏ အိမ်မှ မီးများပြတ်တောက်သွားသဖြင့် သူမသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး လေးကိုငြိ၍ . . .

“ ဝတ်လုံတော်ရမင်း . . . ဝတ်လုံတော်ရမင်း . . . ကျွန်မအိမ်မှာ မီးပြတ်သွားလို့ မရိမသေ လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်မလား ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်ရန် ကံကြမ္မာက ဖေးမပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝက်အူလှည့် ပလာယာ စသည့်ပစ္စည်းများကိုကိုင်၍ စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် သူမတို့ခြံဘက်သို့ ကူးသန်းခဲ့၏ ။ မမြခက်၏ အိမ်ကလေးသည် မှောင်မည်းနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ အသားချင်းနီးကပ်နေ၍ သူမထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့ သင်းသင်းကို ရရှိ၏ ။

ထိုကိုယ်သင်းနဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ကို လှုပ်ခါစေ၏ ။

အမှောင်ထဲတွင် သူမ၏ ဖြိုးအိသော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် နှစ်ခါ သုံးခါ ထိတိက်မိ၏ ။ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ပိုမိုလှုပ်ခါလ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးလုပ်၍ မမြနွယ်၏ မီးခလုတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဖြူးစံပြတ်သွား ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဖြူးစံတစ်ချောင်းကို အသစ်လဲကာ ခလုတ်ကို ထောက်ခန့်ဖွင့်လိုက်၏ ။

ထိုအခါ တစ်အိမ်လုံး မီးများပြန်လင်းလာပြီး မမြခက်က ကျွန်ုပ်၏

လက်မောင်းကို ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက် တည်းနေတော့ ရုတ်တရက် မီးပြတ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကော်ဖီသောက်ပါ ဦးနော် ”

ဟုဆိုကာ မမြခက်သည် ရေနွေးကျိုရန် ပလပ်တိုက်လိုက်ပြန်ရာ မီးများ ပြန်မှောင်သွား လေ၏ ။

မမြခက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မီးများပြန်၍ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် “အိုး” ဟု အထိတ် တလန့် အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ကျလာ၏ ။

ကျွန်ုပ်က သူမကို အလိုက်သင့် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏ ။

မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်လက်မှ ရုန်းမထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏ ။
ကျွန်ုပ်သည် မမြခက် ၏ စိတ်ဆန္ဒကို ရိပ်စားမိသွားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ဖက်ကာခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏ ။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲကာ သူ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းရှုံ့၏ ။

သူမကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ နမ်းလေ၏ ။

ထိုညက မီးများ ပြန်လင်းရန် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် မကြိုးစားတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာမှ အချစ်မီးတောက်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်အား အလွန်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏ ။

မမြခက်မှာလည်း သူမ၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားသဖြင့် များစွာကျေနပ်ဟန်ရှိလေ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က မသိအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့ဆုံကြ၏။

သို့သော် များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်ကြောင်းကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား ဖြင့် မြို့အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တွဲသွားတွဲလာ ပြု၏။ ဘုရားသွားကျောင်းတက် အတူတူ သွားလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားများအားလုံး မမြဲခက်ကို ကျွန်ုပ် ရရှိသွားသဖြင့် ၎င်းတို့၏ နှမအလား နှမြောတသဖြစ်ကြ၏။

အချို့သော ကာလသားများကလည်း မြို့ပေါ်မှာ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော်လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ မရှိဟု ဆိုကြ၏။ မမြဲခက်ကို မနာလိုသော မိန်းမများက ...

“ဆရာမသိက္ခာကိုမှ မထောက်၊ တစ်ခုလပ်က ဝတ်လုံတော်ရ လူပျိုကြီးဒကို ပိုင်းလုံးလုပ် သွားတယ်၊ ယောက်ျားတွေကလည်း ညံ့ပါ့တော်”

ဟု ပြောဆိုကြ၏။ အချို့သော မိန်းမများကလည်း ...

“ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော် ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးနော်။ လူပျိုကြီး မဟုတ်ဘဲ သားကြီးမယားကြီးရှိရင် ရှိနေမှာ၊ ပိုင်းလုံးမတော့ ဒုက္ခရောက်မှာ မြင်ယောင်သေး တယ်”

ဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်နှင့် မမြဲခက်သည် တစ်ဦး၏ လိုအင်ဆန္ဒကို တစ်ဦး ဖြည့်ဆည်းပေး ရင်း များစွာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

မမြဲခက်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှိရာသို့ ကူးသန်းရောက်ရှိလာပြီး ညနေစာ

ချက်ပြုတ်ရန် ဝယ်ယူလာသောခြင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်၍ . . .

“ ဒီနေ့ အစ်ကိုအကြိုက် ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချင် ချက်မယ်၊
ကန်စွန်းရွက်ကြော်မယ် ”

ဟု ပြောကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏ ။ သူမသည်
မော်လမြိုင်သူ ဖြစ်ပြီး ဟင်းချက်အလွန်ကောင်း၏ ။

သူမသည် ဟင်းချက်ကောင်းသည့်အပြင် ဟင်းချက်နည်း
အမျိုးပေါင်းစုံလင်အောင် ချက် ပြုတ်တတ်၏ ။

သူမ ဟင်းချက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဥပဒေစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို
ဖတ်ရှု၍ စောင့်ဆိုင်းနေ လေ၏ ။ ထိုအခိုက်မှာပင် မမြခက်က ဟင်းချက်နေရာမှ
ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ အစ်ကိုကို အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
ပြောရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ ဘာထူးဆန်းတာရှိလို့လဲ မြရဲ့၊ ဒီမြို့မှာ အရာရာဟာ ပုံသေပဲဥစ္စာ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြခက်က ရယ်မော၍ . . .

“မြို့ပေါ်က ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကြီးကို အစ်ကိုမသိတာ
ခေတ်နောက်ကျနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က သူမ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး . . .

“ဘာများလဲ မြရဲ့ ပြောပါဦး၊ ပဟေဠိဖွက်မနေနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က ဟင်းချက်နေရာမှ ကျွန်ုပ်အနီးသို့
လျှောက်လာပြီး . . .

“မြတို့ကျောင်းက ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးလေးက မိဘတွေဆူလို့ စိတ်ကောက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ကျောင်းက ပြန်လာလို့ သမီးပျောက် သွားမှန်းလဲသိရော စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မြကို အဖော်ခေါ်ပြီး မြို့ထဲမှာ လျှောက်ရှာတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့သမီးက ဘယ်အရွယ် ရောက်နေလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြခက်က . . .

“ဒေါ်စိန်စိန် သမီးက အသက် (၁၄)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

မြတို့နှစ်ယောက်သား မြို့ထဲ မှာ ခြေတိုအောင် လျှောက်ရှာပေမယ့် သမီးကို မတွေ့ရဘူး။ ဆရာမဒေါ်စိန်စိန်လဲ သမီးကို မတွေ့ ရလို့ အတော်စိုးရိမ်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ဆိပ်ကမ်းဘက်ရောက်တော့ ပန်းခြံထဲမှာ လှည့်ရှာဖို့ မြက အကြံပေးတယ်။ မြတို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲရောက်တော့ ညမှောင်ရီပျိုးစအချိန် ရောက်နေပြီ။ ပန်းခြံတစ်ခုလုံး လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ပန်းခြံတစ်နေရာက ‘ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြ ပါဦး’ ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော ဒေါ်စိန်စိန်က စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သမီးအသံဆိုပြီး အသံကြားရာ ဘက်ကို စိုးရိမ်တကြီး သွားတွေ့တယ်။ ချုံတစ်ခုနောက်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးလေးကို ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ်ထားတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့ သမီးလေးက ရုပ်ဆိုးကြီးရဲ့လက်ထဲက ရုန်းကန်နေရှာတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်က သူ့သမီးကို ချုပ်နှောင်ထားတာကို မြင်လိုက်တော့ ‘ဟေ့လူ လွှတ်စမ်း၊ ငါ့သမီးကို ဘာလို့ ဖမ်းချုပ်ထားတာလဲ၊ ပုလိပ်ကိုတိုင်လိုက် မယ်’ ဆိုပြီး သမီးကိုလွှတ်ခိုင်းတယ်။ ရုပ်ဆိုးကြီးက မြတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မကျေမချမ်း အမူအရာကြီးနဲ့ ‘ခင်ဗျားတို့က ဒီကောင်မလေးရဲ့အမေ ဟုတ်လား’ လို့ ပြန်မေးတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အကြံအစည်ပျက်သွားလို့ မြတို့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒီလူရဲ့ ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းပြီး အောက်တန်းကျမယ့်ပုံစံပဲ။ ကြောက်ဖို့လည်း

ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် . . .

“ ဒီလူကို မြို့ပေါ်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မမြဲခက်က ခေါင်းခါ၍ . . .

“ သူ့ကို မြို့ပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒေါ်စိန်စိန်က သူ့သမီးကို ချက်ချင်းပြန်မလွှတ် လို့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ရှင် ကျွန်မသမီးလေးကို မတရားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ရှင့်ကို ပုလိပ် တိုင်မယ်’ လို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့အခါကျမှ ရုပ်ဆိုးကြီးက ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးကို ချုပ်ကိုင်ထားရာ ပြန်လွှတ်ပေးတယ်။ ကလေးမလေးက လူဆိုးလက်က လွတ်တာနဲ့ မြတို့ဆီကို ပြေးလာပြီး ဒီလူကြီး ကျွန်မကိုဖမ်းလာပြီး ချုံထဲကို အတင်းခေါ်တယ်၊ ဒီလူကြီးကို ကြောက်တယ်လို့ ထိတ်လန့်တကြား ပြောနေတယ်၊ သူ့ခမျာ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာတယ်၊ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက ကလေးမလေး တစ်ယောက်တည်း ပန်းခြံထဲမှာ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ’ လို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးလေးကလည်း ‘သူပြောတာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဒီလူကြီး သမီးကို ချုံထဲအတင်းဆွဲခေါ်နေတာလို့ ပြောတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်ကလည်း ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ရှင် လူယုတ်မာ၊ ကျွန်မသမီးကို အဓမ္မကျင့်ကြံလို့ အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ ကျွန်မတို့ မျက်မြင်ပဲ၊ ရှင့်ကို ပုလိပ်လက် အပ်ရမယ် ’လို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြောဆိုတယ်၊ မြကလည်း ဒီလူယုတ်မာကို အရေးယူဖို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို အကူအညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက လေသံကို လျှော့ပြီး ‘ ခင်ဗျားတို့ အထင်လွဲနေတာပါ၊ ကျုပ်ကို ပုလိပ်တိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်က လူကြီး လူကောင်းဗျ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ သိက္ခာကျမခံနိုင်ဘူး ’ လို့ ပြောတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်ကလဲ သူ့သမီး အတွက် ဒေါသပုန်ပြီးတော့ ‘ အို . . . လူကြီးလူကောင်းက

သမီးအရွယ်လေးကို မတရားကြံ့ပါ့ မလား၊ ရှင့်ကို ပုလိပ်လက် အပ်ကိုအပ်ရမယ် 'လို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ မျက်မှောင် ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးတော့ 'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို တောင်းပန်လို့မရတဲ့အဆုံး ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်အောင် ကျုပ်လျော်ကြေးပေးမယ်၊ ပုလိပ်တော့ မတိုင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်လိုလူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ကို ပုလိပ်က စစ်လား ဆေးလားလုပ်တာ မခံချင်ဘူး' လို့ ပြောတယ်။ ဒီလူဟာ ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးလူကောင်းလို့ပဲ တွင်တွင်ပြောနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလူရဲ့စကားဟာ ပိုက်ဆံအလွန်မက်တဲ့ ဒေါ်စိန်စိန်ကိုတွေဝေသွားစေတယ်”

ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ရုပ်ဆိုးကြီးကို မကျေမချမ်း ကြည့်ပြီးတော့ . . .

“ ကဲ . . .ရှင်က ဘယ်လောက် လျော်ကြေးပေးနိုင်မှာလဲ ”

လို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဒီအခါမှာ ရုပ်ဆိုးကြီးက

လက်ငါးချောင်းထောင်ပြပြီး . . .

“ ခင်ဗျားသမီးကို လျော်ကြေးငါးထောင်ပေးမယ်၊ ကျေနပ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မတိုင်ဘူး လို့ ကတိပေးရမယ် ”

လို့ ပြောတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်က . . .

“ ဒီလောက်များပြားတဲ့ ငွေပမာဏကို ပေးမယ်ဆိုတော့ မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ မြလည်း အတော်အံ့ဩသွားတယ်၊ သူလို လူတစ်ယောက်က ငွေငါးထောင်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးနိုင်ပါ့မလားလို့လဲ တွေးနေမိတယ်၊ ဒီတော့ ဒေါ်စိန်စိန်က ‘ရှင် တကယ် ငွေငါးထောင်ပေးမှာ လား၊ ကျွန်မတို့ကို မညာနဲ့နော်၊ ကျွန်မတို့က ဒီမြို့က ကျောင်းဆရာမတွေ၊ ဟောဒီက သူငယ်ချင်း ကလည်း ကျောင်းဆရာမပဲလို့ ပြောတယ်၊ ဒါတော့ မြကလည်းဝင်ပြီး ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ညာရင် ဒုက္ခ ရောက်မယ်လို့ ဝင်ပြောလိုက်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မြ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ .

“ မြပြောတဲ့စကားကို ကြားရတာ အတော်အံ့ဩစရာကောင်းနေပြီ၊ ဒီလိုသေးငယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးကို ငွေငါးထောင်ပေးပြီး ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုခေတ်က ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလျှင် ၁၈-ကျပ်မျှသာရှိသဖြင့် အံ့ဩ စရာကောင်းသော ငွေကြေးပင်ဖြစ်၍ မြက သူမ၏ စကားကို ဆက်လက်၍ ပြောဆိုလေ၏။

“ ဒေါ်စိန်စိန်က ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လူယုတ်မာကြီးရဲ့စကားကို လက်ခံလိုက်တယ်၊ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက သက်ပြင်းချပြီး ‘ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်ယူရမယ်၊ ကျုပ်အတွက် ငွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးတယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်မတို့ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွား တယ်၊ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ ကျွန်မတို့ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနဲ့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး မြို့တောင်ပိုင်း က မင်းကြီးလမ်းထဲကို ဝင်သွားတယ်၊ မင်းကြီးလမ်းရဲ့အစွန်က အနီရောင်အိမ်ကြီးရဲ့ ရှေ့ကို ရောက်တော့ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ ခါးကြားကသော့ကိုထုတ်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ကြံစည်တယ်၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းဘူးလားရှင် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့အိမ်ကို ရောက်နေ တာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မမြခက်က ဆက်လက်၍ ...

“ ဟုတ်တယ်၊ မြလဲ ကိုဝဏ္ဏရဲ့အိမ်ထဲကို သော့ဖွင့်ပြီးဝင်သွားတဲ့သူ့ကို အတော်အံ့ဩနေ မိတယ်၊ ပိုပြီးတော့ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ခဏကြာလို့ သူ

ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ပါလာတယ်။ ချက်လက်မှတ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ နာမည်က ကိုဝဏ္ဏရဲ့ နာမည်ရင်း၊ လက်မှတ်ကလည်း ကိုဝဏ္ဏရဲ့လက်မှတ်အစစ်အမှန်ပဲ။ ပထမတော့ ဒီလူကို လူလိမ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ လူရိုးလူကောင်းကြီး ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ချက်လက်မှတ်ကိုယူပြီး လက်မှတ်အတု ထိုးတယ်လို့လည်း ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူယုတ်မာကြီးက ကျွန်မတို့ သံသယဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိတဲ့အမူအရာနဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီချက်လက်မှတ်က အစစ်ပါ။ ထုတ်လို့မရရင် ကျုပ်ကို ချက်ချင်း လာပြောပါ။ ကျုပ်ရဲ့အိမ်လိပ်စာကို ပေးထားပါမယ်ဆိုပြီး စာရွက်တစ်ရွက်မှာ လိပ်စာတစ်ခု ရေး ပေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...

“ သူ့ရဲ့အိမ်လိပ်စာက ဘယ်မှာလဲ ”

မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မမြခက်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ သူက ကျွန်မတို့မြို့က မဟုတ်ဘူး၊ အနီးအနားမြို့က လိပ်စာတစ်ခု ပေးတယ်။ ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်လဲ လောဘကြီးသူပီပီ ချက်လက်မှတ်ကို မယုံမရဲ့နဲ့ယူပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကတော့ သူ့ရဲ့ချက်ကို လုံးဝယုံကြည်မှု မရှိဘူး၊ သူဟာ ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏအိမ်ထဲကိုလည်း ရောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ ကိုဝဏ္ဏက ကိုယ့်ရဲ့အမှုသည်လည်း အမှုသည်၊ မိတ်ဆွေလည်း မိတ်ဆွေပဲ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ရင်းနှီးလို့ သူ့အကြောင်းတွေ အတော်သိတယ်။ ကိုဝဏ္ဏမှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာမရှိဘူး၊ သူဟာ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ ချမ်းသာပေမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ဝင်ပြောဆိုလေ၏။

မမြခက်က ဆက်လက်၍ ...

“ လောဘအိုးကြီး ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ကျွန်မအိမ်ကို အစောကြီး
ရောက်လာပြီး ဘဏ်တိုက်ရှေ့ ကို သွားစောင့်တယ်။ ကျွန်မတို့ရောက်တော့
ဘဏ်တိုက်တောင် မဖွင့်သေးဘူးရှင်၊ မြတို့က မန်နေဂျာနဲ့တွေ့ပြီးတော့
ချက်လက်မှတ်ကို ပြလိုက်တယ်။ ချက်ပေါ်က လက်မှတ်ဟာ အစစ်ဟုတ်၊ မဟုတ်
စစ်ဆေးခိုင်းတယ်။ မန်နေဂျာက လက်မှတ်ကို မှန်ဘီလူးနဲ့ သေသေချာချာ
စစ်ဆေးပြီးတော့ ဦးဝဏ္ဏရဲ့လက်မှတ် အစစ်အမှန်ပါပဲဗျာဆိုပြီး ငွေငါးထောင်ကို
ထုတ်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီလူယုတ်မာဟာ ကျွန်မတို့ကို မလိမ်ဘူးရှင်၊
ငွေငါးထောင်ကို အမှန်တကယ် ပေးလိုက်တာပါ။ သူ့ကို သံသယဖြစ်မိတာ
မှားသွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏ စကားကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ ဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဝဏ္ဏဆီက ဒီလောက်များပြားတဲ့ငွေတွေကို
လွယ်လွယ်ကူကူ ရလိုက်တာလဲ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ လက်မှတ်အစစ်အမှန်ဆိုရင် အဲဒီ နေ့က
အိမ်နီကြီးထဲမှာ ကိုဝဏ္ဏ အမှန် တကယ်ရှိနေလို့လား၊ တကယ်တော့ ကိုဝဏ္ဏမှာ
အိမ်နှစ်လုံးရှိတယ်။ မင်းကြီးလမ်းထဲက အိမ်နီကြီး က ကိုဝဏ္ဏ
ပန်းချီအေးအေးဆေးဆေး ဆွဲချင်လို့ ဝယ်ထားတာ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ
ပန်းချီဆွဲချင်တဲ့အချိန် မှ အိမ်နီကြီးကို လာလေ့ရှိတယ်။ ပန်းချီမဆွဲတဲ့အချိန်ဆိုရင်
ဧရာဝတီလမ်းကတိုက်မှာ နေတာပဲ။ အဲဒီ နေ့က ကိုဝဏ္ဏ ပန်းချီဆွဲလို့ အိမ်နီကြီးမှာ
ရောက်နေရတာ လား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဝဏ္ဏဟာ များသော အားဖြင့် ဧရာဝတီလမ်းက
တိုက်မှာပဲ နေလေ့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က ဝင်ရောက်၍ . . .

“ ဟုတ်တယ်၊ ဧရာဝတီလမ်းကတိုက်ကို မြလည်းသိတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ
ပန်းတွေစုံနေ အောင် စိုက်ထားတာ လှမှလှပဲ၊ မြ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာ
တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ နေ့က လူဟာ ရုပ်ကိုမြင်တာနဲ့ လူဆိုးလူသွမ်း

တစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်။ စကားပြောဆိုပုံလည်း ရိုင်းပျ လွန်းတယ်။ သူလိုလူတစ်ယောက်က အင်မတန် ရိုးသားသိမ်မွေ့လှတဲ့ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုဝဏ္ဏကို တစ်ခုခုနဲ့ အကျပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်ပြီး အိမ်နီကြီးမှာ ရောက်နေတာ လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြခက်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ ကိုယ်လည်း ဒီအချက်ကိုပဲ တွေးနေတာပဲ။ ကိုဝဏ္ဏဟာ အင်မတန်ရိုးသားသိမ်မွေ့ပြီး တော့ အနုပညာသမားပီပီ နုနုနဲ့နဲ့ နေထိုင်တတ်တယ်။ ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း အေးချမ်းနေတာပဲ။ သူလိုလူတစ်ယောက်က မြတို့ပြောတဲ့ လူဆိုးလူသွမ်းပုံစံနဲ့ ပေါင်းသင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုဝဏ္ဏအတွက် စိုးရိမ်စရာပဲ။ ဒီလူဟာ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ဖို့ လက်နှေး မယ့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သမီးအရွယ် ကလေးမလေးကို မြို့လယ်ကောင်ပန်းခြံမှာ မတော်မတရား ပြုဖို့ ကြံစည်ဝံ့တဲ့သူ။ သူ့မျက်လုံးတွေကြည့်ရတာ အင်မတန် ရွံရှာဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီ နေ့က သူနဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် မြ သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြည့်ရဲဘူး။ သူ့ရုပ်ကို မြင်တဲ့လူတိုင်း လူဆိုးလူသွမ်း လို့ အလိုလိုသိတယ်။ စကားအပြောအဆိုလည်း ရိုင်းပျတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့် စော်ကားနိုင်၏။ ကိုဝဏ္ဏအား ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်ခြင်းလည်း ခံရနိုင်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာနူးညံ့သိမ်မွေ့သော ယုန်ငယ်လေးတစ်ကောင်၌ ပင် အန္တရာယ်တွေ

ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်အမှုသည်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းခြာကဲ့သို့ ပင် ခင်မင်၏ ။

ကိုဝဏ္ဏ၏ ရိုးသားဖြူစင်သော အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက် သဘောကျ၏ ။

ကိုဝဏ္ဏသည် လွန်စွာ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ရန်လိုမုန်းထားသော စကား ကို မဆိုတတ်ချေ။

သူ၏ အားလပ်ချိန်တစ်ခုလုံး ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်၌ မြှုပ်နှံထား၏ ။

ကိုဝဏ္ဏသည် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မိဘဘိုးဘွားတို့၏ အမွေများစွာ ရရှိလိုက်သဖြင့် သူဌေးတစ်ယောက်ဟူ၍ ပင် ဆိုနိုင်၏ ။ ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲ၌ ရှိသဖြင့် ကိုဝဏ္ဏ မည်မျှချမ်းသာကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အသိဆုံးဖြစ်၏ ။

ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကိုဝဏ္ဏအား လူဆိုး လူသွမ်းတစ်ယောက် ချုပ်ကိုင်ထားလေ သလား။

ထိုလူဆိုးသည် ကိုဝဏ္ဏအား မည်သည့်နည်းနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသနည်း။

အသက်အန္တရာယ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်ထားလေသလား၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ထိန်းချုပ်ထားလေ သလား။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က မမြခက် ချက်သော ဝက်သားနှင့် မျှစ်ချဉ်ကိုဟင်းကိုပင်ကောင်းမွန် စွာ မစားနိုင်ဘဲ ကိုဝဏ္ဏအတွက် ရတက်ပွေနေမိ၏ ။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ မမြခက်လည်း ညနေစာကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘဲ ထိုကိစ္စကို တွေးတောနေပုံရ၏ ။ မမြခက်သည် ညစာစားပြီးနောက် သူမ၏ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လည်ကူးသန်းရန် ပြင်ဆင်၏ ။ မမြခက်သည် အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက် ကာမှ...

“ ဪ... အစ်ကိုကို ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်၊ ဒီလူယုတ်မာရဲ့နာမည်က မုန်တိုင်းတဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဟူသော နာမည်ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုပြီး ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

*

အခန်း(၄)

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဟူသော အမည်ကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ...

“ ဘုရား ... ဘုရား ... မဟုတ်ပါစေနဲ့ ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်ရောက်သွား၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးခံသေတ္တဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ၏ သေတမ်းစာကို သူကိုယ်တိုင် ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေတမ်းစာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြန်လည်ဖတ်ရှုလိုက်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာ အချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်အဥစ္စာအားလုံးကို ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအရင်းအခြားဖြစ်သော မုန်တိုင်း၏ လက်သို့ လွှဲအပ်ပေးရပါမည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်ခြင်းမရှိဘဲ ... ”

ဤကမ္ဘာမြေကြီးမှ ပျောက်ဆုံးသွားလျှင် ကျွန်ုပ် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ၆-လပြည့်သည့်အချိန် ၌ ကျွန်ုပ်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ အားလုံးကို မိတ်ဆွေ မုန်တိုင်း၏ လက်သို့ အပ်ရပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ မုန်တိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ နေရာဌာနကို ဆက်ခံရပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ ထူးဆန်းသော သေတမ်းစာကို ဖတ်ရှုပြီး
ရိုးသားဖြူစင်သော ကိုဝဏ္ဏအတွက် များစွာစိုးရိမ်ပူပန်မိလေ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က
သေတမ်းစာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်သောအချိန်ကပင် ကိုဝဏ္ဏ
သေတမ်းစာရေးခြင်းသည် မုန်တိုင်းဆိုသူကြောင့်ဟု ထင်ရ၏။

ထိုစဉ်က မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ကိုဝဏ္ဏကို
မေးမြန်းခဲ့၏။

“ မုန်တိုင်းဆိုတာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းခြာထဲကလား၊
ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင် ကိုဝဏ္ဏ မှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာမရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ...

“ မုန်တိုင်းက ကျုပ်ရဲ့ဆွေမျိုးရင်းခြာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာ
အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ လို့ပဲ ဆိုချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သေဆုံးတဲ့အခါ
စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို မုန်တိုင်းအတွက် ထား ခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ်ကကျွန်ုပ်က ...

“ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားကလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပါ ကိုဝဏ္ဏ ကိုဝဏ္ဏကို
မတရားခြိမ်းခြောက် ပြီးတော့ သေတမ်းစာမှာ သူ့အမည်ရေးထိုးခိုင်းတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်လို့ အမွေတွေ
ပေးတာပါ၊ ဒါအတွက် သံသယမရှိပါနဲ့ ”

ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ ယခု မုန်တိုင်း ဆိုသူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မြို့၌
ပေါ်ထွက်လာ၏။ သို့သော် ကောင်းသတင်းနှင့် ပေါ်ထွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ
သမီးအရွယ် မိန်းမပျိုလေးကို မတရားပြုကျင့်ရန် ကြံစည်မှုနှင့် ငွေများ
အလျော်ပေးခဲ့၏။

မုန်တိုင်းကဲ့သို့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသော

လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်ကို ကိုဝဏ္ဏက အဘယ်ကြောင့် သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပုံအောပေးခဲ့သနည်း။ ကိုဝဏ္ဏ တစ်ယောက် ရူးသွပ်သွား ခြင်းပေလား။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာကို မီးခံသေတ္တာအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာကို စဉ်းစားမိကာ . . .

“ မုန်တိုင်းဟာ လူဆိုးလူသွမ်းဆိုတော့ ကိုဝဏ္ဏကို ပြစ်မှုဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားတာလား၊ ကိုဝဏ္ဏမှာ ဘာပြစ်မှု ရှိသလဲ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ငါဟာ မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီမြို့ကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်းကို မသိသေး ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ငယ်ဘဝကို စုံစမ်းရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ စုံစမ်းရမလဲ၊ ဟုတ်ပြီ . . . ကိုဝဏ္ဏ ရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်းကို ပြောနိုင်တဲ့သူ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ပန်းချီဆွဲဖက်ဖြစ်တဲ့ ဦးဘစံ သိနိုင်တယ် ”

ဟုဆိုကာ ဦးဘစံရှိရာသို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခဲ့လေ၏ ။ ဦးဘစံသည် မြို့ကလယ်ကောင်ရှိ စာကြည့်တိုက်နှင့်တွဲလျက်ရှိသော ဘိလိယက်ခုံ၌ ရှိနေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိလိယက်ရုံးနေသော ဦးဘစံကို ချော့မော့ပြီး တရုတ်အဝိန်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏ ။

ပြီးနောက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲစီ မှာယူစားသောက်ကြပြီး ကျွန်ုပ်က . .

“ ဒီနေ့ည ဦးဘစံနဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်တော်ရဲ့အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ပတ်သက်လိုပါ၊ ကိုဝဏ္ဏ နဲ့ ဦးဘစံဟာ ပန်းချီရေးဖော်ရေးဖက်တွေဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြား တစ်ယောက် ကောင်း ကောင်းသိမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . .

“ကျုပ်တို့က ပန်းချီပညာရှင်အချင်းချင်းမို့ ခင်မင်ကြတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း တော့ သူနဲ့ကျုပ် ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆလေးတွေကွဲပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်က သရုပ်မှန်ပန်းချီဘက်ကို အားသန်ပြီး ကိုဝဏ္ဏကတော့ စိတ္တဇပန်းချီ ဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့အတွေးသက်သက်နဲ့ ရေးထားတဲ့ပုံတွေကို ကျုပ် ခံစားလို့ မရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံအား မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းကြည့်ရန် ကြံလိုက်၏။

“ကိုဝဏ္ဏရဲ့မိတ်ဆွေ မုန်တိုင်းဆိုတာ ဦးဘစံ ကြားဖူးသလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပန်းချီဆရာဦးဘစံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ “မုန်တိုင်း . . . မုန်တိုင်း . . . ဟုတ်လား ”ဟု ရေရွတ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ စတ်အားတက်ကြွ သွားပြီး အဖြေကို နားစွင့်လေ၏။

ဦးဘစံက ခေါင်းခါယမ်း၍ “ကျုပ်မသိဘူး” ဟု ဖြေလေရာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ဦးဘစံ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိမ်ရှက်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ ဦးဘစံ မုန်တိုင်းကို ကျိန်းသေသိရမည်ဟု လည်း တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ကိုဝဏ္ဏ၏ အကြောင်း ကိုသာ တွေးတောနေမိ၏။ ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် ဤမျှဆိုးမိုက်သောသူကို အဘယ်ကြောင့် စည်း စိမ်ဥစ္စာများ ပုံအောပေးခဲ့လေသနည်း။

မုန်တိုင်းဆိုသူသည် လူမမယ်ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပန်းခြံထဲသို့ခေါ်ပြီး မဟား တရား ပြုလုပ်ရန် ကြိုးပမ်းသူဖြစ်၏။

မုန်တိုင်းသည် ကိုဝဏ္ဏကို များစွာပိုင်စိုးထားပုံရ၏။ ကလေးမလေးကို စော်ကားမိသဖြင့် ပြန်လည်ပေးလျော်ရမည့်ငွေ ငါးထောင်ကို ကိုဝဏ္ဏထံမှ အလွယ်တကူ ရရှိခဲ့လေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် အတိတ်က ဖုံးဖိထားရမည့် ပြစ်ချက်တစ်ခု ရှိလေသလော။

မုန်တိုင်းဆိုသော လူဆိုးသည် ကိုဝဏ္ဏကို ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ အချိန်ယူထားခြင်း ပေလော။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်အရုဏ်တက်အချိန်ရောက်မှ အိပ်မောကျသွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ် အိပ်မပျော်မီအချိန်၌ . . .

“ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကို မြင်ဖူးအောင် အကခြတ်ကြည့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကိုဝဏ္ဏရဲ့ သေတမ်းစာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါ နားလည်နိုင်တယ် ”

ဟု တွေးလိုက်မိ၏ ။

*